

Na poparcie swojego żądania skarżąca zarzuca:

- Naruszenie licznych zasad regulujących ESA 95, dotyczących klasyfikacji jednostek instytucjonalnych jako podmiotów „rynkowych” i „nierynkowych”.
- Naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań, w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja stanowi radykalną zmianę stanowiska Eurostatu odnośnie klasyfikacji dokonanej przez tę jednostkę względem MINTRA w piśmie z dnia 14 lutego 2003 r., które to przeklasyfikowanie nastąpiło po tym, jak Eurostat zajął podobne stanowisko w podobnej sprawie dotyczącej austriackiego podmiotu publicznego Bundesimobilien-gesellschaft. W tym względzie skarżąca podkreśla fakt, iż zaskarżona decyzja wiąże się z bardzo poważnymi konsekwencjami finansowymi, tak dla niej, jak i dla MINTRA, ponieważ dług tego podmiotu publicznego zostanie włączony do rachunku Comunidad de Madrid. Ponadto MINTRA mogłaby zostać zmuszona do rozwiązania już podpisanych umów związanych z planem rozwoju sieci kolei miejskiej, do którego realizacji Comunidad de Madrid przystąpiła w oparciu o klasyfikację z lutego 2003 r.
- Naruszenie obowiązku uzasadnienia, ponieważ, poza innymi motywami, w zaskarżonej decyzji brak jest jakiegokolwiek odwołania do jej podstawy prawnej, a także konkretnych elementów stanu faktycznego, na którym została oparta.

(¹) Dz.U. L 310, z 30.11.1996, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2005 r. przez Markku Sahlstedt, Juha Kankkunen, Mikko Tanner, Toini Tanner, Liisa Tanner, Eeva Jokinen, Tom Järvinen, Runo K. Kurko, zarejestrowaną jednostkę Maa- ja metsätaloustuottajain keskusliitto MTK i fundację MTK przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-150/05)

(2005/C 143/78)

(Język postępowania: fiński)

W dniu 18 kwietnia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Markku Sahlstedt, Juha Kankkunen, Mikko Tanner, Toini Tanner, Liisa Tanner, Eeva

Jokinen, Tom Järvinen, Runo K. Kurko, zarejestrowanej jednostki Maa- ja metsätaloustuottajain keskusliitto MTK i fundacji MTK, reprezentowanych przez Kari Marttinen przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji (¹) będącej przedmiotem skargi w całości;
- ewentualnie, gdyby to nie było możliwe, stwierdzenie nieważności decyzji będącej przedmiotem skargi w każdej części dotyczącej Republiki Finlandii;
- ewentualnie, gdyby to również nie było możliwe, stwierdzenie nieważności decyzji w części dotyczącej regionów wspomnianych w części 6.2.2.7 skargi;
- obciążenie Komisji wszystkimi kosztami wraz z odsetkami ustawowymi poniesionymi przez skarżących.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżący utrzymują, że decyzja narusza wspólnotowy porządek prawny, a w szczególności art. 3 dyrektywy w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych i załącznik III, do którego się ona odwołuje. Ich zdaniem wspomniane naruszenie prawa wspólnotowego opiera się zasadniczo na trzech zarzutach:

- a) Zgodnie z art. 3 dyrektywy w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych, sieć Natura jest spójną europejską siecią ekologiczną specjalnych obszarów ochrony. Spójność tej sieci jest gwarantowana przez Państwa Członkowskie i Komisję, które zapewniają odpowiedni stopień ochrony wypełniając swoje zobowiązania do wskazania terenów zawarte w art. 4 w zw. z załącznikiem III do dyrektywy. Nie można dokonać wyboru żadnego terenu ani w sprzeczności z tymi przepisami, ani w drodze decyzji tymczasowych lub jednostronnych. Tereny te powinny być wyznaczane zgodnie z kryteriami wspólnymi dla wszystkich Państw Członkowskich.
- b) Etap 1 (etap Państw Członkowskich) i etap 2 (etap Komisji) w załączniku III stanowią jedną całość złożoną z działań powodujących skutki prawne. Procedura w ramach etapu 2 i decyzja w sprawie terenów mających znaczenie dla Wspólnoty nie są zgodne z dyrektywą, jeżeli wniosek przedstawiony w ramach etapu 1 nie spełnia wymogów ustanowionych przez dyrektywę, oraz
- c) Komisja wraz z Państwami Członkowskimi powinna, w ramach etapu 2, koordynować propozycje Państw Członkowskich i wprowadzić wynikające z badań zmiany do granic terytorialnych regionów biogeograficznych, co polega na tym, że ich kontrola właściwego stanu ochrony sięga dalej niż w przypadku Państwa Członkowskiego.

Przedstawiony w ramach etapu 1 wniosek Finlandii dotyczący terenów, które zostały uznane w decyzji Komisji, zgodnie z art. 4 ust. 2 trzeci akapit dyrektywy, za tereny mające znaczenie dla Wspólnoty, jest sprzeczny z kryteriami obowiązującymi dla wyznaczenia i klasyfikacji takich terenów, zawartymi w dyrektywie w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych.

Komisja ma obowiązek upewnić się, że tereny wspomniane we wnioskach Państw Członkowskich spełniają wymogi dotyczące ich ekologicznego charakteru, co stanowi przesłankę ujęcia tych terenów w decyzji, jaką należy przyjąć po zakończeniu etapu 2. Bez odpowiedniej kontroli danych biogeograficznych Komisja nie powinna zaakceptować wpisu wnioskowanego terenu na listę terenów mających znaczenie dla Wspólnoty.

(¹) Decyzja Komisji z dnia 13 stycznia 2005 r. przyjmującej, przy zastosowaniu dyrektywy Rady 92/43/EWG, wykaz terenów mających znaczenie dla Wspólnoty dla północnego regionu biogeograficznego (Dz. U. L 40, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2005 r. przez Johna Arthura Slatera przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

(Sprawa T-152/05)

(2005/C 143/79)

(Język, w którym została sporządzona skarga: angielski)

W dniu 18 kwietnia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Johna Arthura Slatera zamieszkałego w Londynie (Zjednoczone Królestwo), reprezentowanego przez J. Gilberta, solicitora, przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM).

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również Prime Restaurant Holdings, Inc. z siedzibą w Mississauga, Ontario (Kanada).

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji czwartej Izby Odwoławczej z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie R 582/2003-4;
- odrzucenie wniosku Prime Restaurant Holdings, Inc. o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego wpisanego do rejestru pod nr 447730;
- obciążenie Urzędu i innych uczestników ich własnymi kosztami postępowania oraz kosztami postępowania strony skarżącej w niniejszym postępowaniu, w postępowaniu odwoławczym nr R 582/2003-4 i w postępowaniu o unieważnienie nr 232C000447730/1.

Zarzuty i główne argumenty:

Wpisany do rejestru wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: znak słowny EAST SIDE MARIO'S dla towarów i usług z klas 25, 26 i 42 — wspólnotowy znak towarowy nr 447730

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: John Arthur Slater

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: Prime Restaurant Holdings, Inc.

Prawa ze znaku przysługujące stronie wnoszącej o unieważnienie: krajowe znaki słowne i graficzne EAST SIDE MARIO'S

Decyzja Wydziału Unieważnień: nieważność wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Zarzuty: naruszenie art. 51 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94. Według strony skarżącej Izba Odwoławcza błędnie stwierdziła, że strona skarżąca działała w imieniu osoby trzeciej, która powinna być uważana za zgłaszającego znak towarowy, że ta osoba trzecia działała w złej wierze oraz że stanowi to nieuczciwą praktykę.

Wykreślenie sprawy T-176/00 (¹)

(2005/C 143/80)

(Język postępowania: niderlandzki)

Postanowieniem z dnia 11 marca 2005 r. prezes czwartej izby Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy T-176/00, Cargill B.V. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

(¹) Dz.U. C 285 z 7.10.2000